

 HARLEQUIN[®]

ENDISELT SEE AINUS

MICHELLE MAJOR

Endiselt See

Michelle Major
Still the One
2013

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-le. Kaanekujundus pärineb Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud. See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Reet Piik
Korrektor Inna Viires

© 2013 by Michelle Major
© 2013 Kirjastus ERSEN

® ja TM litsentseeritud kaubamärgid kuuluvad Harlequin Enterprises Limitedile. Kaubamärgid, mis on tähistatud märgiga ®, on registreeritud Eestis ja/või Siseturu Harmoniseerimise Ametis või mõnes muus riigis.

B09263213
ISBN 978-9949-25-445-3

Nüüd kõik raamatud meie veebipoest www.ersen.ee ja
e-raamatud www.ebooks.ee

Armas lugeja!

Mul on padi, millele on tikitud tsitaat „Minu elu eesmärk on olla selline inimene, nagu ma oma koera arva-tes olen.” Loomaarmastajana ma arvan, et see on suurepärase saavutus.

Lainey Morgan, selle raamatu kangelanna, on olnud üksi sellest ajast saadik, kui ta pärast muserdavat nurisünnitust kodulinnast põgenes, jättes maha kildudeks purunenud unistused olla abikaasa ja ema. Teadsin, et naastes, seismaks silmitsi oma minevikueksimustega, vajab ta ühe lojaalse sõbra toetust. Käesoleval juhul on selleks kodutu koer Pita, kes on ustav isegi siis, kui Lainey ei usu, et ta seda väärrib.

Teine peategelane, Ethan Daniels, on katkestanud emotsionaalsed sidemed kõige muuga peale loomade, kelle eest ta linna loomaarstina hoolitseb. Tuleb välja, et nõrkus, mida Ethan Lainey koera vastu tunneb, aitab tal ka taasühineda naisega, kes kord tema südame murdis.

Ma usun uutesse võimalustesse ja andestamise jõusse. Laineyl ja Ethanil on palju, millest üle saada, kuid perekonna, sõprade ja paari ustava koera abiga saavad nad teada, et tõeline armastus on selle eest võitlemist väärt.

Mulle meeldib lugejatelt tagasisidet saada. Palun külastage minu veebilehte www.michellemajor.com või kirjutage mulle e-kiri aadressil michelle@michellemajor.com.

Head lugemist!

Michelle Major

Mattile minu unistusse uskumise eest.
Ning Lanale ja Anniele, et nad aitasid mul
selle ellu viia.

Esimene peatükk

Lainey Morgan haaras kramplikult paberkotist, vältides nurka, mis oli juba rasvapelekiline. „Palun,” sosistas ta. „Ma vajan seda toitu.”

Kotti jõnksuga üle laminaadiga kaetud leti tõmmates vibutas ettekandja Lainey näo ees sõrme. Väikesed päikeselaigud helkisid tema akrüülküünte otstel. „Ma ei tea, kuidas sinu kodukohas asjad käivad, kullake, aga siinmail inimesed maksavad oma toidu eest.”

„Mul ei ole sularaha. Kui te laseksite mul krediitkaardiga maksta...”

Kui kellukesed einela ukse kohal helisema hakkasid, heitis Lainey pilgu üle õla. Nähes meest, kes raevukalt žestikuleerides midagi kelneriabile seletas, nihkus Lainey toll-tollilt kaugeima seina poole, tundes, nagu oleks ootamatu löögi saanud. Viimane, mida ta vajas, oli näha tuttavat nägu, liiatigi veel endise kihlatu oma. Ta teadis, et kodulinna naasmine oli olnud viga, ning ainult viis siin oldud minutit tõestasid talle seda.

Kui see võimalik oli, olid kümme aastat Ethan Danielsi äärmist kütkestavust veelgi suurendanud. Poiss oli kadunud, asendunud mehega, kes sobis paremini karmidele New Mexico kõrbetasandikele, mida Lainey nüüd koduks kutsus, kui sellesse unisesse Põhja-Carolina linnakesse.

Ethan osutas esiaknale ning Lainey pilk järgnes sellele. „Mitte ühtegi looma ei tohiks jätta selles kuumuses...”

Verekohin Lainey peas summutas mehe hääle.

Ta peab siit minema saama. Kohe.

„On sinuga kõik korras, kullake?” Ettekandja oli talle leti otsa järgnenud. „Me ei aktsepteeri kaardimakseid nii väikese summa puhul. Aga ma arvan, et võin sel korral erandi teha. Sa näed välja nii, nagu vajaksid korralikku kõhutäit.”

Lainey heitis kiire pilgu naise nimesildile. „Täna, Shelly.” Nokamütsi madalamale silmle tõmmates lükkas ta kaelas rippuva kaamera kõrvale ning libistas kaardi naise poole.

Shelly hääl helises üle sööjate tekitatud melu. „Hei, tohter, mis sind küll pühapäeva hommikul nii väga ärritab?”

Lainey neelatas tugevalt tõrjumaks tunnet, mis tema keha torkis. Tänaane päevakord ei sisaldanud Carl'sis keset nädalalõpumelu küllastajate ees oksendamist.

„Mingi idiot jättis oma koera päikese kätte praadima.” Mehest õhkus kuumust ja nõrdimust. „Kas ma saaksin tassi vett, Shelly? Jumala eest, inimesed arvavad, et kaks jalga ja pool aju annavad neile õiguse kohelda looma täpselt nii, nagu nad heaks arvavad.”

Isegi vihasena voogas Ethani hääl läbi Lainey kui muusika. Tõsiasi, et mees suutis teda pärast kõiki neid aastaid endiselt mõjutada, ärritas naist põrgulikult.

„Kelle koer see on?” küsis Shelly.

Silmanurgast nägi Lainey päevitunud kätt letile toetumas. Ta neelatas tugevalt, paludes, et põrand ta terve nisti neelaks.

See palve, nagu loendamatud teisedki, jäi vastusetu.

„Ei oska öelda.” Mees hingas pikalt välja. „Iga koer viiekümne miili raadiuses on kliinikust läbi käinud, aga seda krantsi ei ole ma kunagi varem näinud.”

Lainey kritseldas arve koos kopsaka jootraha-

summaga kviitungile ja sirutas käe koti järele. Ettekandja hoidis sellest kõvasti kinni.

„Kas sa tead midagi sellest hüljatud koerast?”

„Ta ei ole hüljatud,” pomises Lainey. Veel mitte, lihas ta mõttes. Naine tõmbas järsu liigutusega kotti ning vaarus, kui Shelly lahti laskis. Üks käsi sirutus, et teda toetada. Lainey vaatas üles, otse Ethani tumedatesse silmadesse. Äratundmine koitis ning koos sellega täitus mehe pilk vihaga. Võib-olla ma väärin seda, mõtles Lainey. Arvestades seda, kuidas ta kümme aastat tagasi linnast lahkunud oli, ei peakski mees tema vastu nüüd mingisugust lahkust ilmutama.

„Armas jumal,” ütles Ethan.

„Ei.” Lainey kergitas pisut lõuga tillukese uhkuse-
raasuga, mis temas veel alles oli. „Ainult mina.”

„Mida sa siin teed?”

„Minu ema...”

„Ma tean Verast.” Mees lükkas käega läbi paksude juuste, mis kähardusid luitunud Duke'i T-särgi krae vastas. „Ma ei arvanud, et sa tuled.”

„Tal oli ajurabandus. Loomulikult ma tulin.”

„Pea nüüd korraks kinni.” Shelly tugevate pliitsi-
joontega ääristatud silmad pilkused paar korda. „Kas sa oled...” Heites pilgu magnetkaardile, enne kui selle Laineyle tagasi ulatas, ütles ta kõva häälega: „Melanie Morgan.”

Vaikus langes einelale.

Shelly pilk liikus Ethanile. „Ta on *see* Lainey Morgan. *Sinu* Lainey.”

Lihaskõõmsus tõmbles mehe lõual. „Mitte minu,” ütles ta. „Lihtsalt Vera tütar.” Peen kortsuvõrgustik joonistus päevitunud nahale tema silmade ümber, tuues esile nende sügava šokolaadpruuni tooni.

Õhetus kerkis Lainey põskedele. See ei olnud kohe üldse see, millisena ta oma hommikut ette oli kujutanud. „Ma pean siit välja saama,” ütles ta, rohkem iseendale kui kellelegi teisele.

„Mitte nii kiiresti, neiuke!” Shelly nõjatus üle baarileti, ninahääl iga silbiga teravamaks muutumas. „Sinu ema on praegu hapras seisus. Tal ei ole vaja, et keegi teda ärritaks.”

„Ma olen siin selleks, et aidata,” ütles Lainey läbi kokkusurutud hammaste, vihates seda, kui kaitsvalt ta hääl kõlas.

„Vera Morgan on pühak, seda ma sulle ütlen.” See tuli ühe vanema naise suust, kes kaks tooli eemal istus.

Lainey vaatas üle rahvast täis einela. Kui pilgud suudaksid tappa, oleks ta juba sada korda surnud olnud. Need vihased põrnitsused olid põhjus, mis teda siit nii kaua eemal oli hoidnud. Ja põhjus, miks ta naasmist juba kahetses. **Paberkotti toiduga kõhu vastas hoides kiirustas ta ukse poole. Teadlikkus sellest, miks inimesed teda põlgliku pilguga vaatavad, ei muutnud seda kõhu jaoks sugugi kergemaks.**

Kui Carl'si uks kinni paugatas, hingas Ethan pikalt välja. „Mul on vaja vett kaasavõtmiseks.” Ta sundis hääle tasakaalukaks ning kergitas kulme, soovides, et Shelly vait püsiks.

Naine ei öelnud midagi. Kogu einela oli kõhedaks-tegevvalt vaikne, kuid kaastunne Shelly naeratuses pani Ethani hambaid krigistama. Ta oli talunud nii palju kaastunnet, et sellest oleks jätkunud kahe eluea jaoks. Temast kui linna kuldsest poisist oli saanud Lainey Morgani tõttu häbistatud naerualune ning tal ei olnud minigitki kavatsust seda taas kogeda.

Ethan läks kõrgi sammuga välja raudpingi juurde, mille all lamas koer. Vesi loksus üle kruusiääre ja tilkus mööda mehe sõrmi alla, kui loom seda aplate söõmudega ahmima hakkas.

„Mida sa teed?” küsis Lainey tema selja tagant. Naine hoidis väikest kaussi veega ühes ja kaasa võetud toidukotti teises käes.

Kohe ümbritses meest naise lõhn, erinev kui varem – endiselt magus, kuid mingi nüansiga, millele Ethan ei osanud nime anda. „Kas sa ei peaks praeguseks juba poolel teel maakonnapiirile olema?”

„Mitte et see tähtsust omaks, aga mu ema helistas *mulle*. Või laskis Julial mulle helistada. Ma ei kavatse jalga lasta.”

„Eks näis, kui kaua see kestab.”

„Ta vajab abi...”

„Ma olen Veraga kaua aega koos töötanud. Ma tean, mida ta vajab.” Mees oli vait ning jätkas siis: „Rabanduse ja taastumise vaheline aeg on olnud raske. Ta ei ole harjunud tegema seda, mida teised tal teha käsiavad.”

„See võib olla sajandi kõige tagasihoidlikumalt öeldud väide.” Naine ohkas, see kõlas lühidalt ja kurvalt.

Ethan lükkas sõrmed koera kaela ümbritseva paksu karva sisse ning vaatas seejärel Lainey poole. „Kaelarihma ei ole,” pomises ta. „Milline idiotoot...”

Naine ristas rinnal käed ja langetas need siis uuesti, vältides mehe pilku. Lõpuks sirutas ta käe välja ja sasis koera pead. „Mina olen see idiotoot.”

Lainey hääl oli nii vaikne, et mees ei olnud kindel, kas oli õigesti kuulnud.

„See on minu koer. Mingis mõttes. Mitte päriselt.” Roosa õhetus kattis naise põski.